

Hồi Thứ Sáu Mười Một

MỘT LỜI ĐỊNH ƯỚC

Quý môn quan chủ hơi thất vọng hỏi:

– Thiếu hiệp có chuyện chi? Có thể nói lão phu biết được không?

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

– Người không nên biết làm gì!

Quý Môn Quan Chủ hỏi:

– Vậy sau khi xong việc của thiếu hiệp, chúng ta có thể gặp nhau được không? Chứ chuyện lão phu thì hơi dài e làm trễ nải công việc của thiếu hiệp.

– Người có thể nói sơ qua cho ta nghe thử chăng?

Quý Môn Quan Chủ đáp:

– Lão phu muốn cùng thiếu hiệp nắm tay hợp tác bài trừ tên Bích Linh Ma Ảnh. Chuyện này chẳng những chung cho võ lâm thiên hạ mà còn riêng cho việc báo thù của thiếu hiệp. Và lão phu cũng có chút yên tâm để tu dưỡng tâm tính trở về đường thiện.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình nói:

– Lão Bích Linh Ma Ảnh là tên nhiều mưu mô xảo quyệt, người có cách nào bài trừ lão ấy chưa?

Quý Môn Quan Chủ gật đầu đáp:

– Kế hoạch của lão phu tuy chưa phải là kế thượng sách, nhưng có thể đi đến kết quả bảy tám phần mười.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi:

– Người thử nói xem!

Quý Môn Quan Chủ không trả lời ngay câu hỏi mà lại nói:

– Sự thật như thiếu hiệp đã biết, Bích Linh Ma Ảnh đi lại trên giang hồ vô căn, vô cứ, đột xuất, đột biến, khó đoán trước được thời gian và địa điểm nào có mặt của y. Nhưng bây giờ lại khác rồi.

– Nguyên do thế nào?

Quý Môn Quan Chủ chậm rãi đáp:

– Vì trong Thập Đại Ma Tinh có bảy người đã chết, chỉ còn lại ba. Trong đó có Phong Lưu Giáo Chủ, Thiên Ma Nhân Giả và lão phu.

Riêng phần lão phu ra thì Phong Lưu Giáo Chủ đã ra mặt chống Bích Linh Ma Ảnh từ lâu. Chỉ còn có tên Thiên Ma Nhân Giả. Nhưng tên này không phải là

người cho lão Ma ấy tin dùng.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu:

– Người nói tiếp đi.

Quý Môn Quan Chủ tiếp:

– Trước kia thiếu hiệp khổ công tìm kiếm Bích Linh Ma Ảnh, nhưng ít khi tìm thấy. Trái lại lão ấy lại thấy thiếu hiệp.

Do đó, thiếu hiệp lãng phí rất nhiều thì giờ và công phu tìm kiếm mà chẳng đạt kết quả bao nhiêu. Chi bằng theo kế hoạch của lão phu thì hành, lão mong thiếu hiệp đừng từ chối.

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm giây lát, nói:

– Ta thì được rồi! Nhưng sợ một điều.

Quý Môn Quan Chủ vội hỏi:

– Điều gì?

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

– Ta chỉ sợ người nữa chững lại thay đổi.

Quý Môn Quan Chủ nghe nói rúng động thân sắc:

– Thiếu hiệp vẫn không tin lão phu?

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

– Tin người là một lẽ, đề phòng xa là tính người phải có.

Quý Môn Quan Chủ nói:

– Lão phu có thể thề để thiếu hiệp tin lòng dạ của lão.

Nói xong, Quý Môn Quan Chủ liền quỳ xuống, mặt ngẩng lên trời phát thệ:

– Trên có Trời, dưới có đất chứng giám, nếu tôi có lòng dạ dối trá thì...

Trịnh Kiếm Hồng ngắt ngang lời:

– Thì thế nào?

– Sẽ chết một cách không toàn thân. Chẳng hạn như lửa thiêu, nước ngập.

Đỗ Thu Linh cười nhạt nói:

– Người nói cũng đúng lắm. Vì rằng con người hung dữ, ác độc chết như thế là thường.

Quý Môn Quan Chủ nghiêm giọng:

– Cô nương đừng đùa giỡn, lão phu rất mực thành tâm thành ý.

Đỗ Thu Linh quát:

– Câm mồm! Hừ! Xưa nay lửa với nước bất tương phùng. Người nói thế không phải là giả tâm sao?

Quý Môn Quan Chủ chấn động tâm can. Người lão run lên:

– Không... Không! Lão phu nói vô ý vô tứ, chứ thật không có tâm giả dối đâu.

Trịnh Kiếm Hồng nghe xong cười xòa một tiếng nói:

– Ta bằng lòng theo ý người. Song người hãy nhớ lưỡi trời tuy rộng nhưng con kiến cũng khó lọt qua. Nếu mai này phản lại ta người chớ trách ta sao độc ác.

– Vâng! Vâng!

Đỗ Thu Linh không bằng lòng:

– Hồng huynh! Anh là người thông minh lại đi nghe lời giả dối ấy sao?

Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Em đừng lo!

Chàng quay sang Quý Môn Quan Chủ hỏi:

– Thế người định tới nơi nào để bàn kế hoạch ấy?

Quý Môn Quan Chủ đáp:

– Tệ xá của lão phu.

– Tại Quý Môn Quan?

– Phải!

– Giờ nào?

– Tùy ý thiếu hiệp.

– Tốt lắm! Xong việc ta đến ngay.

Quý Môn Quan Chủ đứng dậy nói:

– Thế lão phu xin kiếu từ để về chuẩn bị nghinh đón thiếu hiệp.

– Được!

Dứt lời, chàng cùng Đỗ Thu Linh vội vã lên đường.

Quý Môn Quan Chủ quay trở gót trở lại Quý Môn Quan.

Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh đi được dặm đường thì dừng lại bên một con đường hẹp lên đồi cao.

Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Chúng ta ẩn vào bụi rậm kia.

Dứt lời chàng nắm tay Đỗ Thu Linh bay vọt về phía bụi rậm.

Đỗ Thu Linh kinh ngạc hỏi:

– Anh làm gì thế?

– Lúc nãy em đã có ý định nghi ngờ dã tâm của Quý Môn Quan Chủ phải không?

– Đúng!

Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Nếu lão ấy có dụng ý đó, tất nhiên phải theo dõi hành động của ta. Ngược lại, lão ấy ngoan ngoãn trở về.

Nói xong, bỗng mắt chàng thấy một bóng người từ xa chạy lại.

– Hừ! Tên khốn ấy kìa.

Đỗ Thu Linh thất sắc, tuốt nhanh cây “Ngũ Long Kim Kiếm” ra cầm sẵn trong tay.

Trịnh Kiếm Hồng lẩm bẩm nói:

– Đường sống không đi, lại đi tìm đường chết.

Chàng vận song chưởng đưa cao lên.

Quý Môn Quan Chủ âm thầm chạy tới, mặt mày tái mét.

Trịnh Kiếm Hồng biến sắc, hạ thấp song chưởng xuống.

– Chúng ta đoán sai rồi!

Đỗ Thu Linh kinh ngạc nói:

– Tại sao?

– Em nhìn vào mặt Quý Môn Quan Chủ xem.

– Em không hiểu anh muốn nói gì?

– Có gì không hiểu. Sắc mặt lão ta lộ vẻ kinh hãi, khẩn trương không có gì gọi là âm mưu quỷ kế cả. Có lẽ trên đường về lão ta gặp gì không hay rồi.

Đang lúc đó, Quý Môn Quan Chủ đã đi tới.

Thình lình Trịnh Kiếm Hồng từ trong bụi rậm nhảy ra chặn ngang đường:

– Đứng lại!

Tiếng quát của Trịnh Kiếm Hồng làm Quý Môn Quan Chủ giật mình thối lui về ba bốn bước.

Trịnh Kiếm Hồng gằn giọng:

– Người đi đâu?

Quý Môn Quan Chủ run sợ, hơi thở dồn dập đứng há hốc mồm một hồi mới nói được:

– Lão phu đi tìm thiếu hiệp.

– Để làm gì?

– Vì lời nói lúc nãy của lão phu e thiếu hiệp không tin lắm. Lão phu muốn gặp thiếu hiệp xác nhận lại lần nữa. Có như thế lão phu mới yên dạ trở về.

Trịnh Kiếm Hồng thấy lão sợ đến đổi mồ hôi ướt đầm áo sống, thương hại

nói:

– Người cứ yên tâm trở về đi. Ta sẽ nói chuyện sau.

– Nhưng thiếu hiệp có tin sự thành tâm thành ý của lão phu không?

– Ta chỉ biết có hai lẽ: thứ nhất là người chết không toàn thân. Thứ hai người sống một đời yên ổn. Trong hai lẽ ấy người chọn một.

– Vâng! Lão phu sẽ chọn lẽ thứ hai.

– Tốt lắm!

– Chào thiếu hiệp.

Dứt lời, Quỷ Môn Quan Chủ thở ra một hơi nhún mình phóng đi mất dạng.

Chờ cho Quỷ Môn đi rồi, Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh mới quay gót tiếp tục lên đường.

Hai người đi không bao lâu thì đã đến nơi Bích Linh lão tăng.

o O o